

סובר שתיכף אחר הקמיצה או השחיטה במחשבת פיגול, חל "שם" פיגול עוד טרם ההעלאה על המזבח. וקשה על מה שאמר רבי אבא שאין ה"שם פיגול" חל עד הזריקה.

ומתצינן: **אמר ליה רבא**: האמת היא כדברי רבי אבא, שאין "שם" פיגול חל עד שעת זריקת הדם או שעת הקטרת הקומץ, [ולכן אין זריקת פיגול מביאה לידי מעילה בקדשים קלים, כדברי רב גידל, ולכן קדשו הלחם].

ומה שאמר עולא, פקע פיגולו ממנו, רצונו לומר, שפקע ממנו **איסורא דמייתי לידי פיגול**, האיסור פיגול שהיה עתיד לחול בשעת ההקטרה.

ומקשינן: אפילו אם לא נדייק מהלשון של א-ת עולא "פקע פיגולו", מכל מקום, יש להוכיח מעצם הדין ומהטעם שנתן עולא לדבריו.

והא קתני עלה (82): **אם אחרים מביא לידי פיגול הוא עצמו לא כל שכן**?! ומבארת שם הגמרא, שרצונו לומר: אם אינו מתקבל, היאך מביא אחרים לידי פיגול. כלומר הקומץ הוא ה"מתיר" את המנחה [מנחות הנאכלות, אסור לאוכלן עד הקטרת הקומץ, והקומץ "מתירה" לאכילת כהנים], וכדי שיקרא פיגול, בעינן "קרבו מתיירו",

ואם נאמר שלא פקע פיגול ממנו, וכשמעלהו על גבי המזבח הריהו פיגול, אם כן, עפרא

בעלמא הוא! נמצא ש"מתיר" השיריים [שאר המנחה שנשתייר מן הקמיצה] לא קרב, ואיך הוא מביא את השיריים לידי פיגול!

מוכרח לומר, שאינו עפר בעלמא ויש עליו "שם קומץ", אלא שפקע פיגולו ממנו, [ולכן, מותר להחזירן על גבי המזבח]. אלו הם דברי עולא, בהסברת טעמו שפקע הפיגול מהקומץ.

ומדברים אלו מוכיחה הגמרא, שהפיגול חל משעת קמיצה [ובזבח משעת שחיטה], שלא כדברי רבי אבא,

כי בשלמא אם כבר חל הפיגול לפני ההעלאה למזבח, שייך לומר, שעתה עם ההעלאה "פקע" הפיגול שכבר היה לו, מסברתו של עולא, כמבואר,

אבל, אם כדברי רבי אבא, שהפיגול עדיין לא חל עד ההעלאה, אם כן, מהי הוכחת עולא שפקע הפיגול מן הקומץ, הרי עדיין אינו פיגול? ואינו עפרא בעלמא! -

ואף בלי סברת עולא, מבואר היטב למה נתפגלו השיריים: הואיל והקומץ לא נתפגל "קודם" התרת השיריים, אלא, ששעת ההקטרה שהיא שעת התרת השיריים בקרבן כשר, היא שעת הפיגול ["כהרצאת כשר כן הרצאת פסול"], ושניהם, הפיגול והיתר השיריים, חלים יחדיו. ומאחר שהוא פיגול, הילכך נתפגלו השיריים,

82. גירסת השיטה מקובצת.

דינו מקל וחומר כדרך התנאים, לכן אמרה הגמרא בסגנון זה. ומביא גירסא אחרת "והא עלה קאמר", כלומר, עולא עצמו אמר: אם אחרים וכולי".

וכתב: אף על גב שאינה ברייתא, אלא מאמר אמורא, ואין דרכה של הגמרא לומר "קתני" על דברי אמוראים, מכל מקום, כיון שעולא לומד

ולא משום ש"פקע" הפיגול ממנו. ומה היא הוכחת וסברת עולא?

ומתרצינן: **הא נמי**, גם דברי עולא מתפרשים כדברי רבי אבא שלא חל הפיגול עד שעת ההקטרה או הזריקה, ועד אז אין עליו אלא **איסורא דמייתי לידי פיגול**⁽⁸³⁾,

ומכל מקום, מוכיח עולא, שפקע ממנו הפיגול [ומותר להחזירו על המזבח], כיון שאיסור זה המביא לידי פיגול, מתחיל משעת קמיצה, ואם לא ש"פקע", היה לו להיחשב כעפרא בעלמא אף לפני שיקטירנו, הואיל ויש עליו "שם איסור", ואז אינו בגדר "מתיר", ולא קרבו מתיריו,

ולמה נתפגלו השיריים? ומוכרח לומר ש"פקע" ממנו הפיגול.

ואין מדברי עולא קושיא על דברי רבי אבא⁽⁸⁴⁾.

הגמרא ממשיכה להקשות על דברי רבי אבא, [ותירוצו על דברי רב גידל], שהפיגול לא חל עד שעת הזריקה, ומוכיחה מדברי האמורא אילפא הסובר שהפיגול חל משעת שחיטה.

אמר ליה רבינא לרב אשי: והאמר אילפא,

שנינו במסכת זבחים [כט ב]: זה הכלל: כל השוחט והמקבל והמהלך והזורק [במחשבה] לאכול ולהקטיר חוץ למקומו, פסול ואין בו כרת. חוץ לזמנו, פגול וחייבין עליו כרת.

ובלבד שיקריב המתיר כמצותו!

כיצד קרב המתיר כמצותו? שחט [במחשבה] חוץ לזמנו, וקבל והלך וזרק בשתיקה [בלי מחשבת פסול], זהו שקרב המתיר כמצותו.

כיצד לא קרב המתיר כמצותו? שחט חוץ למקומו, קבל והלך וזרק חוץ לזמנו, או ששחט חוץ לזמנו, קבל והלך וזרק חוץ למקומו, זהו שלא קרב המתיר כמצותו.

אמר רבי יהודה: זה הכלל: כל שמחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום, פגול וחייבין עליו כרת. ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן, פסול ואין בו כרת.

וחכמים אומרים: זה וזה, פסול ואין בו כרת.

ונחלקו שם אמוראים בביאור מחלוקת רבי יהודה וחכמים.

אילפא סובר: **מחלוקת**, שנחלקו בה רבי יהודה וחכמים היא, **בשתי עבודות. כגון:** דהשוחט **אמר "הריני שוחט סימן ראשון** [הקנה או הושט], על מנת לאכול או

לידי פיגול".

ולפיכך, מבוארים דברי רב גידל אמר רב, שזריקה זו המפגלת אינה יכולה להביא קדשים קלים לידי מעילה ולהוציא קדשי קדשים מידי מעילה.

ואילו רב אשי סובר, שהפיגול חל משעת השחיטה או הקמיצה, ולפיכך, סובר, שכשם ששחיטת פיגול מקדשת לחמי התודה, אף על פי

83. לדעת החזון איש [הערה 78] הביאור הוא, שיש על קומץ המפוגל לפני ההקטרה פסול קלוש של פיגול.

ולדעת האחיעזר הביאור, שיש עליו איסור שסופו לבוא לידי פיגול.

84. סיכום ביניים: לדעת רבי אבא, חל הפיגול בשעת הזריקה, ולפניה הוי רק "איסורא דמייתי

להקטיר חוץ לזמנו, וסימן שני, על מנת לאכול או להקטיר חוץ למקומו⁽⁸⁵⁾,

רבי יהודה סובר: "מפגלין בחצי מתיר", דהיינו שכדי לפגל מספיק לחשוב מחשבת פיגול בחצי עבודה, כגון בחצי השחיטה, שהיא אחת מהעבודות בקדשים ה"מתירות" את הקרבן, נמצא, שכאשר שחט סימן ראשון במחשבת חוץ לזמנו כבר נקבע פיגול, ונקבע איסורו לאיסור פיגול שיש בו כרת טרם הגעת מחשבה המעכבת, הילכך, האוכל ממנו כזית, ענוש כרת.

וחכמים סוברים: "אין מפגלים בחצי מתיר", כלומר, לא מספיקה מחשבת פיגול בחצי עבודה, נמצא שפיגולו באה בגמר עשיית המתיר, דהיינו גמר שחיטת שני הסימנים, וכיון ששתי מחשבות הפיגול חלות כאחת, יש כאן "עירובי מחשבות" של חוץ לזמנו עם חוץ למקומו,

לפיכך "לא קרב המתיר כמצותו", ואין עליו

שם פיגול של חוץ לזמנו גרידא, הילכך: אינו פגול להיענוש כרת.

אבל, אם חשב בעבודה אחת, מחשבת חוץ לזמנו עם מחשבת חוץ למקומו, בסימן אחד, דבולי עלמא, מודה רבי יהודה לחכמים שעירובי מחשבות הוא, ואין האוכלו ענוש כרת. אלו הם דברי אילפא.

ומדברי רבי יהודה, לפי ביאורו של אילפא, מוכח, שהפיגול חל תיכף בשעת שחיטה, [ואפילו בשחיטת סימן אחד]. כי אם נאמר, כדעת רבי אבא, כפי תירוצו של רבא שהפיגול חל בשעת זריקה, נמצא, שאפילו אם חשב בסימן ראשון חוץ לזמנו ובשני חוץ למקומו, מכל מקום, שתי המחשבות חלות בבת אחת בשעת הזריקה, ובשעת חלות הפיגול כבר נתערבו המחשבות, ואין כאן קביעה קודמת של מחשבת חוץ לזמנו. ולמה סובר רבי יהודה ש"נקבע" פיגולו במחשבת חוץ לזמנו⁽⁸⁶⁾?

שהיא שחיטת פיגול, כן זריקת פיגול מביאה קדשים קלים לידי מעילה, ומוציאה קדשי קדשים מידי מעילה.

85. וגם חכמים וגם רבי יהודה סוברים "ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף", כלומר, חלות השחיטה חלה בכל משך זמן השחיטה, וכל חלק וחלק הימנה הוא חלק מהשחיטה, לאפוקי ממאן דאמר "אינה לשחיטה אלא לבסוף", כלומר, שחלות השחיטה חל בבת אחת בגמר השחיטה,

שאם כן, נמצא, שבשעת חלות השחיטה יש כאן עירובי מחשבות, ואין כאן פיגול בחצי מתיר. פירוש המיוחס לרש"י, ותוס' שם

במסכת זבחים ד"ה מחלוקת.

86. ומבאר הקרן אורה: בשלמא לרבי יוחנן [מבואר בגמרא] הסובר שאף בעבודה אחת נחלקו רבי יהודה וחכמים, לא קשה, כי אפילו אם הפיגול חל בשעת הזריקה, מכל מקום, המחשבות חלות כפי סדרן, ראשון ראשון ואחרון אחרון, משום ד"תפוס לשון ראשון", והואיל וקדמה מחשבת חוץ לזמנו, לכן נקבע פיגולו, לפיגול של מחשבת חוץ לזמנו. אבל לאילפא הסובר שאינו נידון משום תפיסת ראשון ראשון, אלא בקביעה הקודמת, והיא קובעת את דין הפיגול, כשהיא לבדה בלי ערוב מחשבה אחרת, קשה קושית הגמרא, הלא בשעת הזריקה כבר נתערבו המחשבות?

ומתרינין: **הכי נמוי**, גם על דברי אילפא, נתרן, שרבי יהודה סובר שהפיגול נקבע בשעת זריקה, ואז **לכי זריק**, כשאכן יזרוק את הדם, **תיגלי מילתא למפרע** (87) שחל הפיגול משעת שחיטת סימן ראשון, הילכך, נקבע הפיגול במחשבה ראשונה שהיא מחשבת חוץ לזמנו (88).

ביאור זה של רב אשי אליבא דרבי אבא, הוא לדעת אילפא. אבל רבי יוחנן בגמרא זבחים [שם] סובר שרבי יהודה חולק אף בעבודה אחת, וסובר שנקבע פיגול של מחשבת חוץ לזמנו, מפני ש"תפוס לשון ראשון", כלומר, בעירוב שתי מחשבות נתפסת הראשונה, אף כאשר בשעת חלותן הן כבר מעורבות (89), הילכך, מבארת הגמרא: **אי בעבודה אחת, אי בשתי עבודות**, כלומר, גם לדעת רבי יוחנן, יתבאר כמו לדעת אילפא, שבשעת הזריקה שהיא שעת חלות הפיגול, חל ראשון ראשון, ונתפסת מחשבת חוץ לזמנו.

ומקשינן: **אי הכי**, אם כן, שהפיגול חל

ל"מפרע" משעת השחיטה, קשה, **גבי תודה נמוי** (90) **עד דזריק**, ואז תוקבע הפיגול למפרע משעת השחיטה?

ובכל זאת, אף שנקבע הפיגול למפרע, לדעת רבי אבא, משעת השחיטה, אמרה המשנה שהוקדש הלחם בקדושת הגוף בשעה שנשחט הזבח במחשבת פיגול, החל למפרע, למרות שהזבח נתפגל, ואם כן, מוכח, שמחשבת פיגול מרצה לקדש הלחם, ולמה לא תרצה מחשבת פיגול להביא קדשים קלים לידי מעילה [ולהוציא קדשי קדשים מידי מעילה].

וחוזרת הקושיה: מה שונה חלות קדושת הגוף בשחיטת פיגול מחלות דין מעילה? וקשה על רב גידל אמר רב?

ומתרינין: הגמרא חוזרת בה מכל השקלא וטריא לחלק בין קדושת הלחם שהיא בשעת שחיטה לבין דין מעילה שהוא בשעת זריקה (91), **אלא, מאי**, מה ששינוי שהלחם נתקדש בשחיטת פיגול, **לאו לחיוביה**

87. גירסת השיטה מקובצת.

88. המנחת חינוך [מצוה קמד אות ה] מביא את חקירת המשנה למלך [הערה 34 והערה 78], האם האוכל את הבשר בין שחיטת פיגול לזריקה חייב משום האוכל פסולי המוקדשין.

והמנחת חינוך דן אם עובר על איסור אכילת פיגול להתחייב מלקות. וכתב, שכיון שעדיין ספק האם יתברר הפיגול, ועד שעת הזריקה, הוי עדיין "התראת ספק", ועל התראה זו אין לוקין, כמבואר במסכת נדה [מו ב] ובתוס' יבמות [פ א ד"ה נעשה]. ואף שאחר כך יתברר הפיגול למפרע, ואף למי שסובר דאמרינן "איגלאי מילתא למפרע" [עיי' שם], מכל מקום, אפשר

דכאן אינו נעשה פיגול למפרע כלל רק אחר זריקה. וצריך לבאר את דברי המנחת חינוך, שכוונתו לומר, שההתראה היא בספק שמא לא יזרוק כלל.

ואין לומר, שהספק הוא אם יזרוק בשתיקה או במחשבה אחרת, כי אף אם יזרוק במחשבה אחרת, מכל מקום, שם פיגול עליו, אלא שאינו חייב כרת.

89. רש"י שם, ועיי' שם בתוס' פירוש אחר.

90. גירסא אחרת: נימא.

91. לפי מסקנת הגמרא, מתי חל הפיגול

שהלחם יהיה טעון שריפה, אבל אינה יכולה להביא קדשים קלים לידי מעילה. אדרבה! כל דין מעילה החל בקדשים קלים והפוקע בקדשי קדשים, הוא בשחיטה כשרה בלבד, שהקרבן הגיע לתכליתו, ולא בעבודת פיגול.

הילכך, אין קושיא מלחמי תודה על דברי רב גידל אמר רב.

הגמרא מביאה ברייתא לסיוע לדברי רב גידל אמר רב, שזריקת פיגול אינה מוציאה קדשי קדשים מידי מעילה.

במעילה⁽⁹²⁾, כלומר, אין הלחם קדוש קדושת הגוף ממש, כיון שהשחיטה היתה במחשבת פיגול,

אלא ליפסל, דבעי שריפה, כלומר, הלחם אינו חולין, ונתקדש קדושת הגוף שאם יגע בהם טבול יום ומחוסר כפורים [נגיעה זו אינה מטמאה חולין], יטמא הלחם, וטעון שריפה. וכן אם יעבור עליו לילה ["לינה"] טעון שריפה⁽⁹³⁾.

ביאור⁽⁹⁴⁾: עבודת פיגול ה"מרחקת" מתכלית הקרבן, יכולה להביא רק לידי "פסול",

93. לכאורה קשה, מה חידש כאן התרצן? הלא גם בהוה אמינא ידעה הגמרא שכל קדושת הלחם היא קדושה ליפסל, כמו שמבואר שם [הערה 71] בשם רש"י פסחים.

[ובשלמא, אם נאמר שהגמרא סברה שהלחם קדוש לענין מעילה, מבואר, שעתה חזרה בה הגמרא. אבל כבר שללו התוס', עיין הערה 75, מכל וכל דין מעילה מלחמי תודה]. ועיין בחזון איש [מנחות סימן לב ס"ק י"ד].

94. על פי תוס' ושיטה מקובצת וקרן אורה. בסגנון אחר [עיין חזון איש כריתות ס"ק י']: עבודת פיגול היא עבודה פסולה ה"פוסלת" קרבן. הילכך, אם הקרבן פסול, מה בכך? הלא גם קרבן פסול נטמא בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה, אבל הבאה והוצאה מידי מעילה, הוא רק בזריקה כשרה ולא בזריקת פגול. [ועיין בהערה 23 בשם הגרי"ז המבאר דין "פסולו בקודש"].

סיכום: לפי מסקנא זו, אין חילוק בין שחיטה לזריקה,

אלא, חילוק בין "קדושה ליפסל" לבין קדושה ל"דין מעילה".

לענין לקדש את הלחם לפסול, בשחיטה או בזריקה?

מדברי החזון איש [בהערה 78, 94] משמע, שהגמרא לא חזרה בה מכל השקליא וטריא, וגם לפי המסקנא, חל הפיגול בשעת הזריקה למפרע לשעת השחיטה, אלא שהגמרא מחלקת בין קדושת הלחם ליפסל לבין דין מעילה. וכן משמע בשיטה מקובצת [אות ו] בשני הלשונות. ומדברי התוס' [ד"ה אלא] נראה שהם סוברים, שהגמרא חזרה בה מכל התירושים, והיא חוזרת לתרץ קושיא הראשונה של רב פפא, והתירוץ הוא: בשחיטת קרבן תודה, אף על גב שהיא שחיטת פיגול, מכל מקום, יש "כח" בשחיטה זו, לכל הפחות, לקדש את הלחם לפסול. מה שאין כן זריקת פיגול אין בכחה להוציא ולהביא בדין מעילה. וחילוק זה אינו בין שחיטה לזריקה, אלא בין קדושת הלחם לדין מעילה. אלא, שבלחם מדובר כששחט בפיגול, וקדושת הלחם ליפסל חלה בשעת שחיטה, ואילו רב גידל מדבר כשזרק במחשבת פיגול [כי לענין מעילה קובעת שעת הזריקה, לדעת רב גידל, כמבואר בסוגיא הבאה].

92. גירסת תוס' ושיטה מקובצת.

לימא, האם נאמר, שבביתא זו מסייע ליה?

שנינו: הפיגול, לעולם מועלין בו!

האם לאו, שהבביתא מדברת באופן שאף על גב דאיזרק, שכבר זרקו את הדם, ובכל זאת מועלין בו והזריקה לא הוציאה מידי מעילה, ומסייע ליה, והבביתא היא סיוע לדברי רב גידל הסובר כן.

ודחינן: לא! אין מברייאתא זו סיוע, כי הבביתא מדברת, דלא זרק, שעדיין לא זרק את הדם, ולכן יש בו דין מעילה. ואין הכי נמי, אם כבר זרק את הדם, יש לומר שהזריקה מוציאה מידי מעילה!

ותמהינן: אי, אם מדובר, דלא זרק הדם, מאי למימרא?! מה באה הבביתא להשמיענו, פשיטא, הרי עדיין לא יצא מכלל (95) "קדשי (96) ה" (97)?

השחיטה, או היתר זריקה, כלומר, אחרי הקבלה משעה שנראה [שראו] לזריקה, או היתר אכילה, כלומר, אחרי הזריקה. והגמרא מביאה שם ראיות וקושיות ממשנתנו ומברייאתו, ויבואר שם בעזה"י.

והנה, אם נאמר, כתירוץ התרצן שעדיין לא נזרק הדם, אז נבאר, שקרבן כשר שלא נתפגל, יצא מידי מעילה, מפני שכבר נראה לזריקה משעת קבלה, והתנא של בביתא זו סובר: היתר זריקה מוציא מידי מעילה, אבל היות ונתפגל, לא יצא מידי מעילה. נמצא שיש בדברי הבביתא חידוש, לומר, שהיתר זריקה מוציא מידי מעילה, ואם כן, מה מקשה הגמרא: מאי למימרא? הלא נתחדש כאן חידוש גדול? [וקושיתו מבוססת על דברי התוס' ד"ה תא שמע, עיין שם].

ומתריך התקנת עזרא, שהקושיא מעיקרא ליתיה: דהנה, רב גידל אמר רב, שאמר: זריקת פיגול אינה מוציאה מידי מעילה, בודאי סובר כמאן דאמר היתר אכילה, ולכן אמר שזריקה זו המוציאה מידי מעילה, כשהיא זריקה פגולה, אין לה "כח" להוציא מידי מעילה. ואם היה סובר: היתר שחיטה, היה אומר: שחיטת פיגול וכולי, ואם היה סובר: היתר זריקה כמו כן היה אומר: קבלה פסולה, כלומר, העבודה הפועלת לענין מעילה, אינה פועלת כשנעשתה הפיגול. סברא זו אמרה השיטה מקובצת [עמוד ב' אות י"ח],

וזה לשון החזון איש: דזריקה [כצ"ל] לפסול את הלחם שאני, אבל הוצאה מידי מעילה והבאה לידי מעילה, זהו מדיני קרבן הכשר, אין זריקת פיגול בכח זה.

95. התוס' מקשים על תמיחת הגמרא: ומה הפשיטות, הלא חידוש גדול יש בכך, שלא נאמר שנחשב כמי שחנקו. ביאור: הלא אמרה הגמרא [ב א], שהיה הוה אמינא לומר, שכל קדשים שנפסלו, הרי הם כקדשים שמתו היוצאים מידי מעילה, ולכן, באה הבביתא לומר שאינו כן, ויש בהן מעילה. ותירצו, שהגמרא מדייקת מהלשון "לעולם" [ועיין בהערה 22], שאף אחרי הזריקה מועלין בהן.

ותירוץ זה דחוק הוא, מפני שהגמרא לא אמרה דיוק זה, ועיקר חסר מן הספר, חק נתן. והשיטה מקובצת מתריך [בשם תוס']. על פי המבואר [הערה 36] דפיגול דינו ש"אם עלה לא ירד", ושם מבואר, שכל אלו הכשרים "אם עלו", בודאי אינם כמי שחנקו אותם. לפיכך, מקשה הגמרא שפיר: מאי למימרא.

96. בהגהות מלא הרועים, מקשה על קושית הגמרא, וכדי לבאר, נקדים הקדמה קצרה: בסוגיא הבאה מובאת מחלוקת אמוראים, מה היא שעת הוצאת קדשי קדשים מידי מעילה, האם היתר שחיטה, כלומר, תיכף אחר

ועוד, הוכחה כדברי רב גידל, דקתני סיפא, ב-ד של אותה הברייתא: לן דמה, ולא נזרק ביום הקרבנות, אף על פי שחזר וזרקו, למחרתו, מועלין בו,

ועתה, אי אמרת בשלמא, שהברייתא מדברת בחטאת, שפיר, משמיעה לנו הברייתא, שמכיון שלן דמה, והזריקה פסולה היא, לכן לא יצאה מ"קדשי ה'", ומועלין בה. ואילו לא לן דמה, אין מועלין בה, ככל חטאת כשרה היוצאת מידי מעילה בזריקת הדם,

אלא, אי אמרת, שהברייתא מדברת בעולה, קשה: וכי צריכא למימר, שמועלין בה?! פשיטא! הלא כל עולה, אף שעבודותיה נעשו בכשרות, מועלין בה?

כלומר, המקשן [שהוא לשיטת רב גידל] משווה דיני הלנת הדם לדיני פיגול, וכשם

והגמרא חוזרת בה, ממה שתירצה שעדיין לא זרק את הדם, אלא, לעולם דזריק, ובכל זאת אין מברייתא זו סיוע לרב גידל, ומדוע? כי תניא היא, הברייתא מדברת בקרבן עולה, שיש לה מעילה - בקרבן כשר, גם אחרי זריקה, הואיל ובשרה אינה נאכלת לכהנים, והיא מ"קדשי ה'" אף אחרי זריקה⁽⁹⁸⁾, הילכך, יש בה מעילה, גם כאשר נתפגלה, אבל, לגבי שאר קדשי קדשים, היוצאים מידי מעילה בזריקה, אין סיוע מהברייתא, ויתכן שהם יוצאים מידי מעילה אף בזריקת פיגול.

ותמהינן: אי, אם הברייתא מדברת בעולה, פשיטא, שמועלין בה אף לאחר זריקה, גם אם לא נתפגלה משום דגבוה היא כולה, היא עולה כליל על המזבח,

ולמה אמרה הברייתא שמועלין בה דוקא כשנתפגלה?

שיבואר לקמן [בהערה 104] בעזה"י, ואם כן, חוזרת קושית המלא הרועים.

97. הקשה הקרן אורה: לשיטת הרמב"ם [הערה 42] שכל הפסולין המנויין במשנתנו שאינם מוציאים קדשי קדשים מידי מעילה, הם רק מדרבנן, קשה, מה מקשה הגמרא: מאי למימרא? הלא חידוש גדול יש כאן לומר שאף על גב שמן התורה יצאו מידי מעילה, גזרו חכמים עליהם דין מעילה? [אלא, שלדעת התרצן, אם נזרק הדם, הזריקה מוציאה מידי מעילה]. והקרן אורה אינו מתרץ.

98. הקשה בספר שולי המעיל: הלא גם בקרבן עולה, פוקעת המעילה על העור, כמבואר במשנה [ט א], ואם כן, קשה, מה תירצה

ועוד ידובר עליה בעזה"י [בהערה 104], ואם כן, נופלת מאליה קושית המלא הרועים, כי אם נאמר שהתנא של הברייתא בא לחדש שהיתר זריקה כלומר, קבלת הדם, היא הפועלת לענין מעילה, אם כן, אליבא דרב גידל אמר רב, סובר התנא של הברייתא שקבלת פיגול, אינה מוציאה מידי מעילה, והברייתא מדברת באופן שפיגל בשעת הקבלה, ועל פיגול זה כתבה הברייתא שמועלין בו! וחוזרת הראיה לרב גידל! ויצטרך התרצן לדחות, ולומר, שמדובר שעדיין לא קיבל! וחוזרת הקושיא: אי הכי מאי למימרא? הרי עדיין לא עשה את העבודה המוציאה מידי פיגול? ומה הרוויח המלא הרועים בתירוצו? והנה, סברא זו אמרה השיטה מקובצת, ואינה מוסכמת על התוס', ובפירוש חולקים עליה, כמו